

Ger Siks voelt zich verwant met Drentse stijl van leven

Door Jan J. Ritzema

Honderd gulden veur n potje bier op Grootmaark'. Ger Siks verzuchtte het uit de grond van zijn hart op een terrasje in de Parijse artiestenbuurt. Ooit. Toen hij als docent met een groep studenten van de Academie Minerva de Franse hoofdstad aandeed. "Ik ben ook verschillende malen door academies in andere steden gevraagd," verklapt hij, "maar na een dag wist ik niet, hoe snel ik terug moest keren naar de Olle Grieze." Ger Siks verpachtte z'n ziel en zaligheid aan de Martinstad; geen twijfel mogelijk. Toch zegt hij: "Maar de Drentse leef-aard spreekt mij meer aan dan de Groningse. Zoals t Hoogeland. 'Klinkt mie oardeg haard ien oren'. Ik ben een echte Westervolder."

Ger komt van Bourtange. Vijfenvijftig jaar terug kroop hij er uit de dop. Bourtangens zijn anders. "Of ze een stempel dragen," lacht Siks spontaan, "weet ik niet, maar ik ging in Sellingen naar de lagere school. Meester Riemersma. We konden het samen niet al te best vinden. Hij deed zijn beklag bij de oudercommissie. Een al wat bedaagd commissielid merkte toen op: och meester, dij jong komt van Boertange, dij lu binnen anders. Doar hemmen soldoaten legen'. Er was vroeger een Schots of lers regiment gelegerd en die hurlingen trouwden met

meisjes uit Bourtange. Dat vind je terug in de rode koppen van de inwoners."

De tekenstift was van meet af aan Gers beste vriend. Tekenen was al stroef z'n tweede natuur. "Maar ik had het nadeel, dat er in die eerste jaren geen papier was. De oorlog en direct erna. Boodschappen deed ik slechts met tegenzin. Behalve naar de bakker. Die pakte het brood in wit papier, glad aan de buitenkant en stroef aan de binnenzijde. Direct buiten de deur deed ik het papier eraf en had ik weer materiaal." De Academie Minerva werd een logische halteplaats. Al was het in die dagen niet gebruikelijk, dat een arbeiderszoon van het platteland een opleiding aan de kunstacademie ging volgen. De jonge Siks koos voor de studierichting: publiciteitsvormgeving. Maar in het vervaardigen van wervende reclame-uitingen zag hij het niet zitten. Hij ging aan de slag als anatomisch tekenaar op het Anatomisch-Embryologisch Laboratorium van de Groninger Rijksuniversiteit. "Ik was er een soort esthetisch adviseur," weet hij nog goed. "Het werk beviel me uitstekend en 'k voelde geen enkele neiging naar wat anders uit te zien." Ook artistiek ging het van een leien dakje. "Ik had me als limiet voorgehouden," duikt hij een slordige dertig jaar terug, "dat ik per se voor mijn dertigste in het mekka van de vaderlandse cultuur zou hebben

Ger Siks en Trudy Kramer in gevecht met hond en bot.
© NvhN/Jan Zeeman

geexposeerd; het Stedelijk Museum in Amsterdam. Mijn werkhing er op mijn zevenentwintigste." Een ingrijpende verandering in het leven van Ger Siks was een gesprek met directeur Zwiers van de Groninger kunstacademie. "Ik zie hem nog aankomen, in zijn sportwagentje en zijn geblokte pet," stipt Ger aan. "Hij vroeg of ik geen les wilde gaan geven bij hem aan de academie. Dat was wel even wat anders. Ik heb er ook zwaar over nagedacht." Het antwoord werd 'ja' en vol enthousiasme stortte de oud-Bourtanger zich op zijn nieuwe uitdaging. Eind jaren zestig. "Drie maanden na mijn aanstelling kwam de democratisering," tekent Ger de maatschappelijke ontwikkelingen.

Twee jaar terug zette hij een forse streep onder het lesgeven. Tijd om op de lauweren te rusten gaf hij zich echter niet ("Op de academie stond ik om vier minuten voor acht op en tegenwoordig om zeven uur. Ik begin eerder en ga langer door."). Samen met echtgenote - en oud-

leerling - Trudy Kramer is Ger al zo'n tweeënhalft jaar driftig in de slag om een tentoonstelling te organiseren in het Drents Museum. Vanaf 1 maart volgend jaar. Met werk van achtentwintig Drentse schrijvers. Omzoomd door bijdragen van het duo zelf en de fotografen Han de Graaf en Wladimir van den Burgh. "Van mij komt een tekening van alle deelnemers, Trudy doet hetzelfde met olieverf en Han en Wladi leveren foto's," licht Ger toe. Een 'volstrekt unieke' gebeurtenis. "Het is nog nooit voorgekomen, dat er een expositie wordt gehouden van alle schrijvers uit één provincie en dat zal ook nooit meer gebeuren," verzekert de enthousiaste organisator. "Waarom Drenthe? 'n Goeie vraag. Ik ben een raschte Groninger, maar ik voel me emotioneel meer met Drenthe verwant. De aard van t volk spreekt me meer aan. Ik denk ook - ruwweg - dat Drenthe de betere dichters en schrijvers heeft en Groningen de betere beeldende kunstenaars."

NvhN 14-10-97